

Από το βιβλίο
του
Βασίλη Μοσκόβη
«Μιχάλης Σ. Κόκκινος,
Ένας νέος συγγραφέας στο χώρο του παράλογου»
(εκδόσεις Όμβρος Αθήνα 1985)

[...] Απαισιόδοξο επομένως το συμπέρασμα του Μιχάλη Κόκκινου» για την μοίρα του γένους των θνητών. Όμως η κοσμοθεωρία του, της τετραπλής και αιώνια επαναλαμβανόμενης πορείας της ύπαρξης, θυμίζει τους αναβαθμούς της ανοδικής πορείας της ουσίας του Πλάτωνα, την τριπλή κίνηση του Όντος του Χέγγελ, την θεωρία των Μονάδων του Λάιμπνιτς και τις Τέσσερις Εποχές του ιδρυτή της φαινομενολογίας του Χύσερλ. Ίσως να τους μελέτησε και να επηρεάστηκε, αλλά δεν τους αντέγραψε. [...]

[...] Γιατί τόσος σαρκασμός, τόση περιφρόνηση και αηδία για τους συνανθρώπους μας: Γιατί τόση σαδιστική μανία να γυμνώσουμε τους ομοίους μας από το τελευταίο φύλλο συκής; Τα Οργισμένα Νιάτα" του Όσμπορν, το "Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ", το "Περιμένοντας τον Γκοντό" μοιάζουν με αγκυλώματα βελόνης μπροστά στο νυστέρι του συγγραφέα μας. [...]

[...] Ο Μ. Κόκκινος δίνει μια συναρπαστική εικόνα της ανθρώπινης ιστορίας, που είναι γεμάτη αίματα και πολέμους. Η ειρήνη αποτελεί φωτεινά μονάχα διαλείματα. Οι άνθρωποι γίνονται λύκοι και σπαράζουν τους όμοιους των. Κι όταν συνέρχονται από τις κρίσεις αυτής της μανίας, ξαναβρίσκουν τη λογική, όμως δεν νιώθουν μια τύψη για τα εγκλήματα τους. [...]

[...] "Ποτέ πια!-... Ποτέ πια!" Η κραυγή τον Έντγκαρ Αλλαν Πόε δεσπόζει σε όλο το έργο του. Δεν υπάρχει καμιά ελπίδα να βγούμε από το σκοτάδι επειδή ίσως φοβόμαστε το φως. όπως λέει στα "Παράθυρα του" ο Καβάφης, που δεν τ' ανοίγει. επειδή "ίσως το φως να ναι καινούργια τυραννία. Ποιος ξέρει τι καινούργια πράγματα θα δείξε"! [...]

[...] Το συμπυκνωμένο έργο του Μιχάλη Κόκκινου θυμίζει επίσης τα άφραστα σε ποίηση και λεπτά υπονοούμενα έργα του Όσκαρ Ουάιλντ. Ο Μ. Κοκκινός όμως δεν μιμείται δουλικά, αλλά είναι επηρεασμένος δημιουργικά από τον μεγάλο Ουαλλό. Το δράμα του έργου του Μ. Κ. κάτω από τον ουαλλικό μύθο του μπορεί να θεωρηθεί μια καυτή μυθοποίηση της πάλης των γενεών, του προβλήματος δηλαδή που στην εποχή μας έχει πάρει τρομακτικές διαστάσεις.

[...] Τα γκραν γκινιόλ συχνά φινάλε του Κόκκινου πέφτουν σαν δυνατή καμτσικιά στη συνείδηση του αναγνώστη. [...]

[...] Ο Μιχάλης Κοχχινός παρουσιάζεται υπερώριμος, γερασμένος, σαν να έχει ζήσει αμέτρητες ζωές και αμέτρητους θανάτους. Δεν είναι όμως απογοητευμένος, δεν έχει χάσει τη δύναμη του. Στέκει ορθός στις επάλξεις κι αγωνίζεται να ξεδιακρίνει, έστω κι από πολύ μακριά, κάποια λύση, κάποια λύτρωση. Δεν καταθέτει τα όπλα. Είναι άνθρωπος εν πορεία ή πιο σωστά οδοιπόρος στην ανάντη οδό για να χρησιμοποιήσουμε και την έκφραση του Ηράκλειτου. [...]

[...] Ο Κόκκινος κάνει με επιτυχία ένα τόλμημα μέσα στο χώρο της νεοελληνικής λογοτεχνίας: συμβιβάζει και ενώνει αρμονικά τα ασυμβίβαστα- Μπάζει πρώτος στο χώρο του παράλογου (πάνω από ονειρώξεις, αηδιαστικές εκσπερματώσεις, κοπρολογίες, σαδισμούς, παραδοξολογίες, σκόπιμους συσκοτισμούς νοημάτων...) τις παραδόσεις και τους θρύλους του λαού μας. Και ένα τέτοιο επίτευγμα δεν είναι από τα συνηθισμένα. [...]